

Nytaarshilsen.

Et Aar er ilet imod Evigheden;
Dets Sorg og Glæde kun for Mindet staaer,
Hvad der udsaaedes af Skjönt heneden,
Om smukke Blomster, fyldte Frugter spaaer.
Men hvad af Svaghed, Frygt og trædske Sjæle
Udspyedes som Gift i Statens Marv,
I fredsomt Hjem, skal ej den Kraft bortstjæle,
Som vi fra Bolde Fædre fik i Arv.
Fly skal al List og Vold som Avn for Vinde,
Naar kun Fornuften er vor Herskerinde.

Fornuft og Sandhed hædre Aarets Dage,
Da ydes skarpest Værn mod Vold og Svig.
Uhørt at lyde den fortryktes Klage,
Hvis Støvet skal genspeile Himmerig.
Ja, selv hvis Magtens Sværd Dit Bryst vil true,
For at tilintetgøre Sandhed, Ret,
Da brænde Selvbevidstheds ædle Lue;
Men aldrig Sværdet den bortkyse let!
Man kan ihjelslaae Legemet; men Aanden
Ei vorde nogen nedrig Træl for Haanden! –

Men det er gammel Skik, ved Nytaarstide
Lykønskninger for Folk at bringe frem;
Velmeente, eller ei, man ei kan vide,
Thi Egennyttens oftest leder dem.
Blot for at nyde et Glas Viin, lidt Kage,
Lidt Gunst, en Mark, en Daler eller Sligt,
En Nidding selv man ikke vil forsage
At ønske Alt, hvad ham er ønskeligt,
I saadan Aand jeg ei min Hilsen bringer,
Den Tiltro jeg mig allerførst betinger. –

Du g a m l e M a n d med Sneekrands om Din Pande,
Du være fattig og Du være riig,
Du høit paa Lykkens Trappestige Stande,
Hvad eller lavt, saa Ingen mærker Dig:
Jeg elsker henrykt Dine hvide Lokker!
O, gid at den Erfarings rige Frugt,
Du samled', maa, naar Ungdom om Dig flokker
Sig vidbegjerlig, føde Godt og Smukt!
Gid ei, vanhædret, man til Graven bringer
Dit Støv, mens hyklet Graad Gravtonen ringerT

Du har seet bruse Livert vilde Storme,
Naar Frihed skjændtes af tyrannisk Vold.
Blodsuere saae Du vride sig som Orme,
Naar de bepletted' Retfærds blanke Skjold.
Du Riger saae fremblomstre, andre synke
I Grav, skjøndt ofte Intet de forbrød;
Maaskee Du var med det Land at ynke.
Hvor Kraften ulmer end i Afmagts Skjød,
Det arme Polen. Nu, faa Held Dig være
Til at udtyde Livets store Lære! –

Og Du, i Manddomsaldrens Kraf og Fylde,
Du brave M a n d, ihvo og hvad Du er,
Langtfra jeg Dig tør velmeent Hilsen skylde;
Du Tiden paa den stærke Skulder bær,
Jeg veed, at ikke Du Gudinden svigter;
Den lyse Sandhed, Himlens Guddomsglands,
Vil lede Dine skønne Borgerpligter,
Saavel til eget Vel. Som til Dit Lands.
Thi meer skal Sønderborger-Slottets Planker
Ei fængsle Kristianners Daad og Tanker.

Selv om end Lænkekys var Vei til Hæder
Om ret at bøie end var Klogskabs Daad;
Om nedrig Smiger, List og falske Glæder
Mod Sandhed vilde sende giftig Braad;
Om Aristokratiets Kløgt og Penge
Dig vilde føre paa denbrede Vei.
Dit Sandhedssværd paa Væg ei Rustent hænge
Du lader, derfor trygt jeg frygter ei.
Men derfor og, i Nyraarsdages Kjæde
For Dig jeg sikrest ønske Held og Glæde. –

Og Du, o, Y n g l i n g som begjærlig stræber
At plukke Kundkabs elskelige Frugt,
Mens Livslyst spiller om de glade Læber;
Hver livets Klippe og hver livets Bugt
Du forske vil. O, gjør det tro og ærlig;
Magnetten dreier Staalet imod Nord;
Den Sag kan da ei falde den besværlig
At virke der, hvor blød're Malm groer.
Saa held da til, at den Dig ret maa gribe,
At nærmere Du seer Nordlysets Stribe. –

Du brave M o d e r, som er Mandens Hæder,
Din Kredses Krone og Dit Huses Pryd,
Hvis ømmeste og elskeligste Glæder
Fremvokse med tilfredse Smaabørns Dyd:
Omværn de unge Planter Moderkjærlig!
Led dem i Dyds og Borgerpligtens Favn!
Da vil en Krands Dig rækkes, skøn og herlig,
I Guds, Fornufts, og Fædrelandets Navn.
Til Moderidræt Himlen Kraft Dig sende,
Mens Aarets Fakkelt blidt for Dig maa brænde! –

Og nu til Eder, Vendehulde P i g e r!
I, som udgjøre Stammens skjønnede Qvist.
En venlig Hilsen fra mit Hjerte stiger,
For ingen Ting jeg gjemte den tilsidst.
Hvad nemlig vor Tid negter os at bringe,
Vor stærke Længsel og vor bedste Trøst,
Det vil I give under Fremtids Vinge;
I er' det unge Danmarks Haab og Lyst,
Thi see! tredeelt er Nordens stærke Stamme,
Dog er den Eet, evig Eet, den Samme!

Derfor, hvergang Myrthekransen slynger
Om det jomfruelige Hoveds Lok,
Det unge Danmarks Haab sig glad forynger,
Mens tidens Terne bruger rask sin Rok.
Den nye Slægt maa værdig Frugten nyde
Af Frøet, som i vor Tid kjækt udsaaes;
Treheden skal til Enhed sammenflyde;
Men for at dette Maal kan snarligt naaes,
Saa ønsker jeg for Eder, hulde Skjønnede!
At Myrthen Eders Dyd i a a r maa lønne.

H. A. H.

* * * * *

En bemærkning.

Der er een sætning i digtet som ikke giver nogen mening, og som kan skyldes "at sætternissen har været på spil". Det er i det 4. vers "Du gamle Mand", hvor linjerne fortæller:

Du være fattig og Du være riig,
Du høit paa Lykkens Trappetige Stande,
Hvad eller lavt, saa Ingen mærker Dig"

Den sidste linje begynder forkert, for ordet "hvad" passer slet ikke ind, og formentlig er det ordet "Høit" som skulle have stået der.